

عنوان مقاله:

بررسی محدوده ی شمول عبارت "انه لا یحب المسرفین" با تکیه بر آراء مفسران فریقین

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات کاربردی در حوزه قرآن و حدیث، دوره 2، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

رقیه صادقی نیری - دانشیار گروه علوم قرآن و حدیث دانشگاه شهید مدنی آذربایجان، تبریز، ایران

محمدحسن نقی زاده - دانشجوی کارشناسی ارشد علوم قرآن و حدیث دانشگاه شهید مدنی آذربایجان، تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

اسراف، مصادیق متعددی در قرآن کریم دارد. عبارت «انه لایحب المسرفین»، دو بار در قرآن کریم تکرار شده است. عبارت «لایحب» در قرآن کریم، بر نهایت ناپسند بودن یک امر و فاعل آن، در نزد خداوند متعال دلالت کرده و فاعل آن، مورد خشم و نفرت الهی است. حال اگر این حکم، به تمام مصادیق کوچک و بزرگ اسراف تعمیم داده شود، نتیجه این خواهد بود که هرکس کوچکترین مصداق اسراف را هم مرتکب شود، از دایره رحمت خدا به دور خواهد بود. مقاله حاضر با روش توصیفی تحلیلی و با بهره‌گیری از منابع کتابخانه‌ای به بررسی محدوده شمول اسراف پرداخته است. از نظر نگارنده، آیات ۱۴۱ سوره انعام و ۳۱ سوره اعراف، در دو سیاق مشابه به کار رفته و اسلوب ساختاری خاصی را پیروی می‌کنند. بدین شکل که در هر دو سیاق، از شرک و دروغ بستن بر باری تعالی، سخن به میان آمده است؛ همچنین، عبارات یکسانی وجود دارد که احتمال پیروی هر دو آیه از ساختار واحد را تقویت می‌کند. از نظر نگارنده این نوشتار، الف و لام «المسرفین»، به کار رفته در «انه لایحب المسرفین»، الف و لام عهد است که با توجه به استعمال خاص و بارمعنایی عبارت «انه لایحب...»، به طور خاص، فقط اسراف‌کاران دو آیه مذکور را در بر می‌گیرد و الف و لام جنس نیست که شامل حال تمام اسراف‌کاران و در هر درجه‌ای از اسراف گردد.

کلمات کلیدی:

اسراف، اسراف‌کاران، شرک، افترا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1582370>

